

Den 6. december 2000 blev af Ophavsretslicensnævnet i sag nr. 80

Forenede Danske Antenneanlæg (FDA)
som mandatar for
Hjørring Antenneselskab A.M.B.A.

mod

Viasat Broadcasting Group Ltd.

afsagt følgende

Kendelse:

1. Indledning.

Sagen drejer sig om, hvorvidt indklagede, Viasat Broadcasting Group Ltd., som ejer af TV-kanalen 3+ over for indehavere af private fællesantenneanlæg (kabelanlæg) er berettiget til at betinge sin tilladelse til viderespredning af, at 3+ placeres i den primære programpakke, som indeholder kommercielle TV-kanaler. Klageren, Forenede Danske Antenneanlæg som mandatar for Hjørring Antenneselskab A.M.B.A., gør gældende, at vilkåret i medfør af ophavsretslovens § 48, stk. 1, bør tilsidesættes som urimeligt.

Sagen er indbragt for Ophavsretslicensnævnet ved klageskrift af 26. maj 2000. Efter yderligere skriftveksling har sagen været forhandlet mundtligt den 24. november 2000.

Klageren har været repræsenteret ved advokat Susanne Mark, medens indklagede har været repræsenteret ved advokat Bjarke Vejby.

I nævnets behandling af sagen har deltaget højesteretsdommer Peter Blok, advokat Asger Thylstrup og advokat Hanne Bender.

2. Påstande.

Klageren har principalt nedlagt påstand om, at indklagede tilpligtes at meddele tilladelse til, at Hjørring Antenneselskab viderespreder TV-kanalen 3+ på de almindelige betingelser for distribution af 3+ for medlemmer af Forenede Danske Antenneanlæg (FDA), der fremgår af sagens bilag 14, dog således, at Hjørring Antenneselskab frit kan vælge, i hvilken programpakke 3+ skal placeres.

Subsidiært har klageren påstået indklagede tilpligtet at anerkende, at vilkår med et indhold som i bilag 14, punkt 2.03, om placeringen af 3+ i programpakker er ugyldige.

Indklagede har påstået frifindelse.

3. Sagens nærmere omstændigheder.

Indklagede er tillige indehaver af TV-kanalen TV 3, der har været sendt siden 1988. TV-kanalen 3+ startede i april 1996. Der er tale om kommercielle TV-kanaler, som udsendes via satellit med up-link i England, men er rettet mod danske seere. Begge kanaler sender fortrinsvis film, underholdsprogrammer i form af TV-serier m.v. samt sportsudsendelser. Fra den 1. juni 1999 har indklagede hos kabeloperatørerne for viderespredning af TV 3 opkrævet et vederlag på 9,75 kr. om måneden pr. tilsluttet husstand og for viderespredning af 3+ et vederlag på 8,75 kr. om måneden pr. tilsluttet husstand. Disse beløb er eksklusive moms og afgift til KODA. Antallet af husstande, som over kabelanlæg modtog TV 3 og 3+, var i 1999 henholdsvis ca. 1,3 mio. og ca. 1,2 mio.

3+ har for tiden eneret til at vise direkte transmitteret dansk topfodbold (Faxe Kondi Ligaen). I sæsonen sendes dette 4 timer ugentligt. Der er også andre fodboldudsendelser, herunder fra Champions League. Endvidere har 3+ eneret til at vise forskellige golfturneringer.

Hjørring Antenneselskab er et brugerejet antenneanlæg med godt 10.000 tilsluttede husstande. Selskabet er medlem af Forenede Danske Antenneanlæg (FDA), som er en fællesorganisation for privatejede antenneanlæg.

I sommeren 1997 blev mellem Hjørring Antenneselskab og indklagede indgået en "Distributionsaftale 3+ (FDA medlem)". Til aftalen var knyttet "Almindelige betingelser for distribution af 3+ for medlemmer af Forenede Danske Antenneanlæg (FDA)". Det fremgik af disse betingelser, at indklagede tidligst kunne indføre abonnementsbetaling pr. 1. juni 1999. Som pkt. 2.03 i de almindelige betingelser var indeholdt følgende bestemmelse:

"Har Operatøren opdelt programudbuddet i Nettet i to eller flere programpakker; f.eks. i en "grundpakke" og "tillægspakker" er det en betingelse for Operatørens adgang til at videresprede Programmet, at dette udbydes i den primære pakke, som indeholder andet end must-carry kanaler. Ved uenighed mellem Programselskabet og Operatøren om, hvilken pakke der skal betragtes som den primære, er Programselskabets opfattelse afgørende."

Pr. 1. juni 1999 indgik parterne en ny betalingsaftale vedrørende TV 3 og 3+. I forbindelse hermed tog Hjørring Antenneselskab i en skrivelse af 31. maj 1999 til indklagede forbehold over for bestemmelsen i de almindelige betingelsers pkt. 2.03. Som svar herpå anførte indklagede i en skrivelse af 12. juni 1999, at man fastholdt, at TV 3 og 3+ alene måtte distribueres i den primære pakke. Såfremt der kun var vederlagsfri kanaler i pakke 1 og pakke 2, kunne indklagede anerkende pakke 3 som den primære pakke.

I en skrivelse af 28. oktober 1999 fra Hjørring Antenneselskab til bl.a. indklagede siges det:

"Til orientering kan vi herved meddele, at Hjørring Antenneselskab pr. 01.01.2000 tilbyder sine medlemmer at vælge mellem 3 programpakker, der har følgende indhold:

Programnavn	Pakke 1	Pakke 2	Pakke 3
DR1	X	X	X
DR2/Christian Channel	X	X	X
TV2	X	X	X
FM-radiofoni	X	X	X
TV3		X	X
SVT 1		X	X
SVT 2		X	X
NRK 1		X	X
ZDF		X	X
3-SAT		X	X

BBC World	X	X
Discovery	X	X
Info-kanal	X	X
Prøvekanal	X	X
3+		X
TV4 Sverige		X
CNBC/National Geographic		X
Sky News		X
VIVA 1		X
TV2 Norge		X
Eurosport Nordic		X
TNT/Cartoon		X
TV Danmark 2 (lokalt)		X
BBC Prime		X

Priserne for programpakkerne er budgetteret til følgende beløb:

Pakke 1 – pr. husstand/år	kr. 400,00
Pakke 2 – pr. husstand/år	kr. 650,00
Pakke 3 – pr. husstand/år	kr. 1.025,00

Priserne indeholder alle afgifter, moms samt kontingent til antenneforeningen.

Alle husstande vil som udgangspunkt modtage det samlede programudbud.

Ved pakkeskifte opkræves der et gebyr på kr. 375,00 pr. gang.

Såfremt De har bemærkninger til ovennævnte bedes de venligst fremsendt til Hjørring Antenneselskab senest den 10. november 1999.”

Indklagede gjorde med henvisning til pkt. 2.03 i de almindelige betingelser indsigelse mod, at 3+ skulle placeres i pakke 3. Da parterne herefter ikke kunne opnå enighed om placeringen af 3+, ophørte Hjørring Antenneselskab pr. 31. december 1999 med at videresprede denne TV-kanal.

I februar 2000 indbragte FDA på vegne Hjørring Antenneselskab spørgsmålet om foreneligheden af det omhandlede vilkår med konkurrenceloven for Konkurrencestyrelsen. Efter at indklagede over for styrelsen havde henvist til, at tvisten henhørte under Ophavsretslicensnævnets kompetence, jf. ophavsretslovens § 48, stk. 1, meddelte styrelsen i en skrivelse af 15. marts 2000 til FDA, at man ikke ville foretage sig videre i sagen, ”førend mulighederne for at løse tvisten gennem indbringelse for Ophavsretslicensnævnet er udtømt.”

Af en udskrift af Hjørring Antenneselskabs aktuelle hjemmeside fremgår, at der tilbydes 3 programpakker med et indhold, som - bortset fra udeladelsen af 3+ - i det væsentlige svarer til det angivne i skrivelsen af 28. oktober 1999. I pakke 3 er i stedet for 3+ medtaget TV Danmark 1. Priserne for pakke 1, 2 og 3 er henholdsvis 391,83 kr., 643,20 kr. og 1016,30 kr. Kontingent til Hjørring Antenneselskab udgør i alle tre pakker 260 kr. + moms. Vederlag til programleverandører udgør henholdsvis 0 kr., 154,20 kr. + moms og 431,40 kr. + moms. Den øvrige del af betalingen er Copy-Dan- og Koda-afgifter. Af hjemmesiden fremgår endvidere, at medlemmerne mod særskilt betaling kan blive tilsluttet Internettet via antenneanlægget.

Klageren har fremlagt nogle oversigter over programpakker, der udbydes af andre antenneforeninger. Der er i disse oversigter eksempler på, at 3+ placeres i pakke 3, selv om TV 3 er placeret i pakke 2.

Sagens bilag 14, hvortil der henvises i klagerens påstande, er indklagedes nye "Almindelige betingelser for distribution af TV 3 og 3+", som er udarbejdet i 1999. Også disse almindelige betingelser har været forhandlet med FDA. Foreningen har herunder taget forbehold over for pkt. 2.03, som er identisk med den foran citerede bestemmelse i pkt. 2.03 i de tidligere almindelige betingelser. Bortset herfra er de almindelige betingelser af 1999 godkendt af FDA.

4. Forklaringer.

Mogens Lorentsen har forklaret, at han er formand for Hjørring Antenneselskab og medlem af bestyrelsen for FDA. Hjørring Antenneselskab har ca. 10.000 tilsluttede husstande. Heraf har ca. 200 husstande valgt pakke 1 og ca. 100 husstande pakke 2, medens de øvrige husstande har valgt pakke 3. Principperne for den foretagne opdeling i programpakker, herunder at der skal tilbydes en alsidig, men samtidig relativt billig pakke 2, er vedtaget på generalforsamlingen. Udgangspunktet er pakke 3, således at den enkelte husstand skal foretage fravalg for alene at blive tilsluttet pakke 1 eller pakke 2. Gebyret på 375 kr. for pakkeskift dækker alene selskabets omkostninger. Når selskabet ikke ville bøje sig for Viasats krav om, at 3+ skulle placeres i pakke 2, så længe de kommercielle TV-kanaler BBC World og

Discovery var placeret i denne pakke, beroede det også på, at man af principielle grunde ville fastholde retten til et frit forbrugsvalg. Man besluttede derfor indtil videre at ophøre med at videresprede 3+ og at medtage TV Danmark 1 i pakke 3 i stedet for 3+. TV Danmark 1 betingede sig en tilslutning på mindst 70% af selskabets medlemmer, hvilket man uden videre kunne opfylde. Antenneselskabet har ikke selv nogen interesse i, hvilken pakke husstandene vælger, eftersom kontingentet til selskabet er det samme ved alle tre pakker. Muligheden for tilslutning til Internet er en særlig service, som ikke har noget med viderespredningen af TV-programmer at gøre ud over, at man udnytter det eksisterende kabelanlæg. FDA er nervøs for, at "mestbegunstigelseskláusuler" som Viasats eller kláusuler med tilsvarende virkning vil brede sig, hvis der ikke gribes ind, jf. at TV Danmark 1 tilsyneladende stiller krav om en vis mindstetilslutning blandt medlemmerne af det pågældende kabelanlæg.

Niels Jørgen Langkilde, der er informationschef i Viasat-koncernen, har forklaret, at vilkåret om, at 3+ ikke må stilles ringere end nogen anden kommerciel TV-kanal ved opdeling i programpakker, dels skal medvirke til at sikre den størst mulige udbredelse af 3+, dels skal hindre, at 3+ bruges som "løftestang" for andre – mindre populære – kommercielle TV-kanaler. Udbredelsen er af afgørende betydning for reklameindtægterne, som for 3+'s vedkommende overstiger abonnementsindtægterne. Dokumentation for en stor penetration er endvidere en forudsætning for, at 3+ ved aftale med Divisionsforeningen kan opnå og bevare eneret til at vise dansk topfodbold. Han er dog ikke bekendt med, om Divisionsforeningen konkret har haft indvendinger mod, at 3+ eventuelt ikke placeres i den primære programpakke med kommercielle kanaler. Viasat har erfaring for, at visse antenneforeninger, hvis det omtvistede vilkår ikke er gældende, vil forsøge at udnytte 3+'s popularitet ved at placere programmet i en sekundær programpakke for at opnå større salg af denne pakke til fordel for sig selv og/eller konkurrerende kommercielle TV-kanaler. Det ville ikke i sig selv være særlig betænkeligt at give dispensation til Hjørring Antenneselskab, hvor pakke 3 er langt mere udbredt end pakke 2. Viasat anser det imidlertid for nødvendigt at behandle antenneforeningerne ens, og det derfor ikke muligt at dispensere fra det omhandlede vilkår ud fra en konkret vurdering.

Kim Poder, der er direktør i 3+, har forklaret, at spørgsmålet om placering af 3+ i praksis kun opstår i tilfælde, hvor antenneforeningen har foretaget en opdeling i 3 eller flere programpakker. Han vil skønne, at dette kun er tilfældet i ca. 10 ud af de ca. 3.000 private antenneforeninger. Det er typisk større antenneforeninger, som tilbyder mere end 2 pakker. I princippet kan spørgsmålet dog også opstå, selv om der kun tilbydes 2 programpakker, nemlig hvis en eller flere kommercielle kanaler placeres i pakke 1. Det almindelige er imidlertid, at pakke 1 alene omfatter public service kanaler og andre ikke kommercielle kanaler. Da der ikke består noget konkurrenceforhold mellem TV 3 og 3+, er Viasat indforstået med, at TV 3 placeres i pakke 2, selv om 3+ placeres i pakke 3. Bortset herfra håndhæves det omhandlede vilkår konsekvent. "Must-carry kanaler" forstås som "public service kanaler og andre ikke kommercielle kanaler".

5. Parternes procedure.

Klageren har anført, at det omtvistede vilkår om, at 3+ skal placeres i den primære programpakke, som indeholder nogen kommerciel TV-kanal, bør tilsidesættes i medfør af ophavsretslovens § 48, stk. 1, da vilkåret på urimelig måde begrænser antenneforeningernes mulighed for frit at sammensætte programpakker ud fra medlemmernes ønsker. I det foreliggende tilfælde ville vilkåret således, hvis det blev accepteret, være til hinder for, at Hjørring Antenneselskab tilbyder en programpakke 2, som er alsidigt sammensat og samtidig relativt billig. Efter § 3, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 605 af 19. juli 1999 om programudbud i fællesantenneanlæg m.v. skal ejere af programfordelingsanlæg i videst muligt omfang sikre, at det samlede programudbud er alsidigt sammensat. Det omhandlede vilkår kan, som det foreliggende tilfælde viser, lægge hindringer i vejen for, at ejerne af antenneanlæggene kan leve op til denne alsidighedsforpligtelse. Over for hensynet til det frie forbrugsvalg kan de af indklagede påberåbte forretningsmæssige hensyn ikke tillægges afgørende vægt. Alle kommercielle TV-kanaler tilstræber at opnå størst mulig udbredelse, men dette bør ikke ske ved at påtvinge husstande, som ikke ønsker det, et abonnement.

Af forarbejderne til ophavsretslovens § 48, stk. 1, fremgår, at der ved afgørelsen "blandt andet bør lægges vægt på almene samfundsmæssige hensyn til udbredelsen af radio- og fjernsynsudsendelser og konkurrenceretlige hensyn, herunder princippet om ikke-

diskrimination”, jf. FT 1996/97, tillæg A sp. 1935. Det er således udtrykkeligt foreskrevet, at nævnet tillige skal foretage en vurdering ud fra konkurrencelovens regler og principper. Det er klagerens opfattelse, at indklagede ved at påtvinge antenneforeningerne det omhandlede vilkår misbruger en markedsdominerende stilling og derved overtræder konkurrencelovens § 11. Det relevante marked må i relation til 3+ afgrænses som markedet for TV-kanaler, hvis programindhold består af en kombination af sport og underholdningsprogrammer, og på dette marked må 3+ betragtes som dominerende, navnlig når det tillige tages i betragtning, at kanalen har eneret til direkte transmission af dansk topfodbold. Det er alene i kraft af sin markedsposition, at 3+ kan gennemtvinge vilkåret, og dette må anses for urimeligt ikke alene i forhold til antenneforeningerne, men også i forhold til andre kommercielle TV-kanaler, som hindres i at konkurrere på lige fod med 3+. Af den sidstnævnte grund må vilkåret, som har karakter af en mestbegunstigelsesklausul, tillige anses for en konkurrencebegrænsende aftale, der er i strid med konkurrencelovens § 6. Endelig er det i strid med forbudet mod diskrimination, at 3+ tillader, at TV 3 kan placeres i en foranstående pakke.

Det anførte om forholdet til konkurrenceloven bestyrkes af forholdene i England. Her har The Independent Television Commission (ITC) ud fra en konkurrenceretlig vurdering ved beslutning af 28. juni 1998 forbudt de kommercielle TV-kanaler på det engelske marked at anvende ”minimum carriage requirements” - dvs. vilkår om, at kanalen skal modtages af en vis mindste andel af de husstande, der er tilsluttet kabelanlægget - samt andre vilkår med tilsvarende virkning. Det af Viasat fastsatte vilkår om placering i den primære programpakke er netop et sådant andet vilkår med tilsvarende virkning, som også er forbudt efter de engelske regler. Indklagede har påberåbt sig en afgørelse truffet af det norske Kabelvistighedsnævn den 15. juni 1994, ved hvilken et af TV-kanalen Eurosport fremsat krav om, at kanalen skulle placeres i grundpakken (”basic”), ikke blev anset for urimeligt. Denne afgørelse kan imidlertid ikke være retningsgivende, bl.a. fordi den er truffet på grundlag af andre konkurrenceretlige regler og angik en TV-kanal, som på daværende tidspunkt var ny. De engelske regler indeholder netop en særlig undtagelse for nye programmer.

Den omstændighed, at de almindelige betingelsers pkt. 2.03 udgår, kan ikke medføre, at indklagede i det hele er ubundet af de almindelige betingelser, som – når bortses fra pkt. 2.03 – må betragtes som en mellem FDA og indklagede indgået aftale. Indklagede kan ikke med

rette gøre gældende, at en væsentlig forudsætning for den samlede aftale er bristet. Indklagede har da heller ikke angivet, hvilke andre bestemmelser i de almindelige betingelser man måtte ønske revideret som følge af, at pkt. 2.03 bortfalder. I denne forbindelse bemærkes, at de almindelige betingelser ikke indeholder bestemmelser om priser. Det følger udtrykkeligt af ophavsretslovens § 48, stk. 1, at nævnet kan fastsætte de nærmere vilkår for kabelviderspredningen. Nævnet må derfor også kunne fastsætte, at et enkelt vilkår i indklagedes almindelige betingelser skal udgå. Klagerens subsidiære påstand er nedlagt for det tilfælde, at nævnet følger indklagedes anbringende om, at hele aftalen skal anses for bortfaldet, hvis pkt. 2.03 tilsidesættes.

Indklagede har anført, at det omhandlede vilkår om, at 3+ skal placeres i den primære programpakke, som indeholder en kommerciel TV-kanal, er begrundet i væsentlige og legitime forretningsmæssige interesser og ikke strider mod væsentlige samfundsmæssige hensyn. Der er derfor ikke grundlag for at tilsidesætte vilkåret i medfør af ophavsretslovens § 48, stk. 1. Det er af afgørende betydning for indklagede, at 3+ udbredes til så mange husstande tilsluttet kabelanlæg som muligt, dels fordi udbredelsen er afgørende for reklameindtægterne, dels fordi en stor udbredelse er en betingelse for, at 3+ kan opnå eneret til at sende vigtige sportsbegivenheder som dansk topfodbold. Indklagede har endvidere erfaring for, at man uden det omhandlede vilkår risikerer, at kabeloperatører placerer 3+ i en særlig programpakke med det formål at fremme salget af kommercielle TV-kanaler med ringere seerinteresse. En antenneforening vil også kunne udnytte en adgang til at placere 3+ i en særlig programpakke til at skaffe sig selv indtægter til investeringer vedrørende Internet m.v. Hvis vilkåret fjernes, vil indklagede endvidere kunne blive udsat for, at antenneforeningerne forsøger af presse indklagede til at give prisafslag ved placering af 3+ i den primære programpakke. Over for disse legitime forretningsmæssige interesser, som begrundet vilkåret, står ikke væsentlige hensyn til brugerne eller væsentlige samfundsmæssige hensyn. Det er ikke rigtigt, at vilkåret hindrer antenneforeningerne i at opfylde deres forpligtelse til at sikre et alsidigt programudbud. Vilkåret er da også hidtil blevet accepteret af alle andre antenneanlæg end Hjørring Antenneselskab. I øvrigt har det kun praktisk betydning for et mindre antal antenneanlæg, som tilbyder mere end 2 programpakker. Det er på denne baggrund ikke urimeligt, at indklagede sikrer sine kommercielle interesser ved at betinge tilladelsen til viderspredning af 3+ af, at denne kanal ikke stilles ringere end andre

kommercielle TV-kanaler med hensyn til placering i programpakke. Hele udgangspunktet er jo, at det står enhver antenneforening frit at undlade af sende 3+, hvis man ikke kan acceptere de vilkår, der gælder herfor.

3+, hvis andel af den samlede TV-sening er 4%, har ikke en dominerende markedsposition, og anvendelsen af det omhandlede vilkår er allerede af denne grund ikke i strid med konkurrencelovens § 11. At 3+ for tiden har eneret til at sende direkte transmissioner af dansk topfodbold, kan ikke bevirke, at kanalen anses at have en monopolstilling i konkurrencelovens forstand. Det må i denne forbindelse tages i betragtning, at det i dag er almindeligt, at de forskellige TV-kanaler hver sikrer sig eneret til forskellige sportsbegivenheder m.v., og at sådanne enerettigheder er tidsbegrænsede, således at der skal konkurreres med andre kanaler ved aftaleperiodens udløb.

Det norske Kabelvistighedsnævns afgørelse af 15. juni 1994 om, at Eurosport var berettiget til at stille krav om, at kanalen skulle være placeret i basic, støtter klart indklagedes standpunkt i den foreliggende sag. De af ITC fastsatte regler gælder ikke uden for England, og i øvrigt er det omhandlede vilkår ikke af en sådan karakter, at det ville være forbudt efter ITC's regler.

Skulle Ophavsretslicensnævnet tilsidesætte det omhandlede vilkår i medfør af ophavsretslovens § 48, stk. 1, må konsekvensen være, at de med FDA forhandlede almindelige betingelser som helhed er bortfaldet. En væsentlig forudsætning for regelsættet som helhed vil være bristet, hvorfor det må stå indklagede frit at ændre sine distributionsvilkår på andre punkter med henblik på at sikre sine interesser, dog naturligvis med forbehold for nævnets eventuelle efterfølgende prøvelse. I givet fald må nævnet derfor begrænse sig til at bestemme, at det omhandlede vilkår ikke skal gælde, jf. klagerens subsidiære påstand.

6. Ophavsretslicensnævnets bemærkninger.

Den omtvistede bestemmelse i pkt. 2.03 i indklagedes almindelige betingelser for distribution af bl.a. TV-kanalen 3+ indebærer, således som bestemmelsen praktiseres af indklagede, at 3+ af kabeloperatøren skal placeres i den primære - mindst omfattende - programpakke, som

indeholder andet end public service TV-kanaler eller andre ikke kommercielle kanaler, idet der dog herved bortses fra TV 3, der ligesom 3+ ejes af indklagede. I den foreliggende sag indebar bestemmelsen, at Hjørring Antenneselskab ikke som ønsket kunne placere 3+ i programpakke 3, fordi de kommercielle TV-kanaler BBC World og Discovery var placeret i programpakke 2. Bestemmelsen medfører således, som dette eksempel illustrerer, et indgreb i antenneforeningernes adgang til frit at sammensætte programpakker ud fra medlemmernes interesser og ønsker med hensyn til indhold og pris. Såfremt klausuler af denne eller lignende karakter blev almindelige i de kommercielle TV-kanalers distributionsvilkår, ville det blive vanskeligt, i praksis måske umuligt, for antenneforeningerne at foretage en opdeling af TV-kanalerne i mere end to programpakker.

På denne baggrund finder Ophavsretslicensnævnet, at bestemmelser som den omhandlede strider mod væsentlige hensyn til brugerne og mod væsentlige samfundsmæssige hensyn. Nævnet finder endvidere, at der ikke heroverfor kan lægges afgørende vægt på de hensyn af forretningsmæssig karakter, som indklagede har anført som begrundelse for bestemmelsen. Den tilstræbte store udbredelse af 3+ bør opnås i fri konkurrence og ikke ved at påtvinge antenneforeningerne en bestemt ordning med hensyn til placering i programpakke. Efter en samlet vurdering finder nævnet derfor, at det omhandlede vilkår bør tilsidesættes i medfør af ophavsretslovens § 48, stk. 1. Der er herefter ikke anledning til at tage stilling til en eventuel anvendelse af konkurrencelovens bestemmelser, herunder spørgsmålet om, hvorvidt 3+ kan siges at indtage en dominerende stilling på det danske marked, jf. lovens § 11. Nævnet finder dog anledning til at bemærke, at hensyn af konkurrenceretlig karakter efter nævnets opfattelse under alle omstændigheder bestyrker, at vilkår som det omhandlede bør modvirkes.

At pkt. 2.03 herefter skal udgå af de gældende almindelige betingelser for distribution af 3+, kan efter nævnets opfattelse ikke i sig selv føre til, at indklagede kan betragte disse almindelige betingelser, som er forhandlet mellem indklagede og FDA, som i det hele bortfaldet. Nævnet tager herefter klagerens principale påstand til følge.

Thi bestemmes:

Indklagede, Viasat Broadcasting Group Ltd., skal give tilladelse til, at Hjørring Antenneselskab A.M.B.A. viderespreder TV-kanalen 3+ på de almindelige betingelser for distribution af 3+ for medlemmer af Forenede Danske Antenneanlæg (FDA), der fremgår af sagens bilag 14, dog således, at Hjørring Antenneselskab frit kan vælge, i hvilken programpakke 3+ skal placeres.

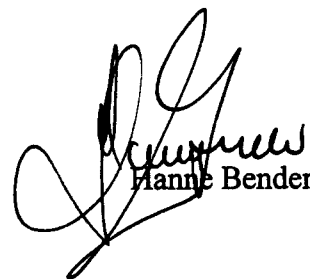
I medfør af § 4 i bekendtgørelse nr. 762 af 2. oktober 1997 om Ophavsretslicensnævnet bestemmes, at klageren, Forenede Danske Antenneanlæg (FDA) som mandatar for Hjørring Antenneselskab A.M.B.A., og indklagede hver skal betale halvdelen af udgifterne ved nævnets behandling af sagen.

Peter Blok

Asger Thylstrup

Hanne Bender